



Dr. Takáts Ágoston

*KI VOLT KERKAI JENŐ
JEZSUITA ATYA ?*

*KERKAI ATYA NÉGYES
ALAPESZMÉJE*



„1970-ben még nem lehetett megmondani, hogy ki volt Kerkai Jenő jezsuita atya. Akkor csak a rögök dobogtak koporsóján és a mi szíviünkön. – De ma már kell róla beszélni, – különösen mióta Apor Püspök úrral együtt a Magyar Örökség díjazottja lett, – és születésének 100 éves, halálának 34 éves évfordulóján ki is kell mondani, hogy Széchenyi óta nem igen hordott nagyobb magyart hátán ez a szegény föld.

*Kerkai Jenő atya négyes alapeszméje:
Krisztusibb embert!
Műveltebb országot!
Életerős népet!
Öntudatos magyart!”*

Dr. Takáts Ágoston 1921-ben született a bácskai (ma Újvidék) Ókéren, egy 6 gyermekes kántor-tanító család 3. gyermekeként. Kisgyermekként élte meg a Trianon utáni kitoloncolást, majd az azt követő sanyarú éveket. Iskoláit Jászapátiban és a Kalocsai Gimnáziumban végezte, majd érettségi után – bátyját követve – belépett a jezsuita rendbe, ahol novíciusként Pécsen és Kassán folytatott tanulmányokat. 5 évvel később – betegségei és megromlott egészségi állapota miatt – a rendből kilépett, de a rend vezetőivel és tagjaival – a rend magyarországi szétszórattatását követően is – intenzív kapcsolatot tartott. Katonaként megjárta a II. Világháború poklát, majd a Szegedi Egyetem Matematikai-, Természettudományi és Bölcsészeti karán szerzett diplomát és bölcsészetből doktorátust. Az egyetemi évek után a KALOT-alapító P. Kerkai Jenő közvetlen munkatársaként dolgozott a Centrum Sociale és a Falu-Manréza mozgalomban. 1948-ban 2 évre bebörtönözték, majd – bírósági ítélet nélkül – 3 évet töltött a Recski Kényszermunkatáborban. Szabadulása után Pécsen, majd Tatabányán dolgozott az építőiparban, segédmunkásként, könyvelőként, majd programtervező- és rendszerszervező matematikusként. Életre szóló barátság fűzte volt jezsuita társaihoz, P. Kerkai Jenőhöz, P. Békési Istvánhoz és Nagy Töhötömhöz. A 70-es évektől foglalkozott intenzíven filozófiai-bölcsészeti kérdésekkel. Célja egy komplex, matematikai-rendszerelméleti alapon álló világkép kidolgozása volt, amely nemcsak ötvözi a XX. sz. nagy tudományos felfedezéseit, de ezen túlmenően egy lehetséges választ ad az embert foglalkoztató örök kérdésekre. Munkái iránt nem mutatkozott fogadókészség sem a marxista-filozófusi, sem az egyházi berkekben. Dr. Takáts Ágoston boldog házasságban élt felesége 2005-ben bekövetkezett haláláig, 5 gyermeket felnevelve. Jelenleg lányánál, egy Tatabánya melletti községben él, visszavonultan.

Dr. Takáts Ágoston munkái:

Energetikai axiómarendszeren nyugvó rendszerelmélet (I-IV/1-4), Egy lehetséges alternatív gondolkodási rendszer, Transzcendencián innen és transzcendencián túl, A kereszténység és az innováció, Létezik-e keresztény bölcsélet? Szociális katekizmus, Kiegészítés a szociális katekizmushoz, Exercitia Spiritualia (lelkigyakorlatok), Tájékoztató és továbbképzési szociális gyakorlatok, Testvér, van egy kis idő? (elmélkedések), Ignis numquam dicit:sufficit (Kerkai Jenőre emlékezve), **Ki volt Kerkai Jenő?, Kerkai atya négyes alapeszméje**, Futok a kitűzött cél felé (emlékezés Nagy Töhötömre), Vegye föl keresztjét! (életem története)

Munkáit azzal a reménnyel adjuk közre, azokat a Világra, Istenre és az emberi lét alapkérdéseire nyitott fiatalok haszonnal forgathatják.

Dr. Takáts Ágoston

KI VOLT KERKAI JENŐ
JEZSUITA ATYA ?

KERKAI ATYA NÉGYES
ALAPESZMÉJE

KI VOLT KERKAI JENŐ JEZSUITA ATYA ?

1970-ben még nem lehetett megmondani, hogy ki volt Kerkai Jenő jezsuita atya. Akkor csak a rögök dobogtak koporsóján és a mi szívünkön. – De ma már kell róla beszélni, – különösen mióta Apor Püspök úrral együtt a Magyar Örökség díjazottja lett, – és születésének 100 éves, halálának 34 éves évfordulóján ki is kell mondani, hogy Széchenyi óta nem igen hordott nagyobb magyart hátán ez a szegény föld.

A tudós teológiai tanár.

A színjeles diák Jézus Társaságában filozófiai és teológiai tanulmányait olyan magas szinten végezte, hogy Innsbruckból – dupla doktorátussal – az egyházmegye-közi szeminárium dogma-tanárává jött haza Szegedre. Tudása magas-szintű volt, előadásai azonban egyszerűek, érthetőek és kiválóak. Tanítványai rajongtak érte, maga azonban állandóan tanult: megtanulta a néprajzot, sorra vette a népi-írókat, foglalkozott a szociológiával, a közgazdaságtannal. Élete folyamán mindenki természetesnek vette, hogy az egyházi tudományok mellett mindenben tájékozott. – Glattfelder Püspök, aki ismerte széleskörű tudását, alig akarta engedni, hogy a magyar parasztleányeknek szentelje életét.

A szociális kérdés keresztény apostola.

Már fiatalon megragadta XIII. Leó „RERUM NOVARUM” enciklikája, mely az első szociális pápai körlevél volt. Innsbrucki másodéves teológus korában jelent meg a QUADRAGESIMO ANNO, a második szociális enciklika, mely csak fokozta a szociális kérdés iránti érdeklődését. Ez utóbbi döntő fordulatot jelentett a fiatal Kerkai Jenő életében: a szociális érzékenység mellett felébresztette benne a szociális felelősséget. Teljes érdeklődését és tudását a szociális kérdés felé fordította, és – Varga László jezsuitával együtt – elsőként keresték Magyarországon a szociális kérdés megoldását a pápai enciklikák szellemében. P. Varga a városok proletariátusa felé fordult, P. Kerkai pedig a magyar falu szegény-parasztsága és az egész magyar parasztfiatalság felé.

A magyar nép ismerője és szerelmese.

P. Kerkai már addig is érdeklődött a magyar falu és a parasztság problémái iránt, már addig is jól látta, hogy a magyar haza fő ereje – a viszonylag érintetlen lelkiületű – parasztságban van. A falu alkotja az ország lakosságának több mint a felét, a falu adja az értelmiség legértékesebb utánpótlását, viszont éppen a paraszt a legkiszolgáltatottabb, csak másodrendű állampolgára a hazának. Meg kell tanítani mindenre élete egész területén, öntudatra kell ébreszteni, hogy maga intézhesse sorsát. Meg kell tehát tenni mindent annak érdekében, hogy megmaradjon kereszténynek és magyarnak. – Pedig P. Kerkai akkor még nem is ismert mindazokat a vallási, kulturális és társadalmi értékeket, melyeket a magyar parasztság hordoz, de lélekben máris úgy elkötelezte magát egy egész életre a parasztfiatalság mellett, hogy teljes őszinteséggel írhatta lelki-végrendeletében: „Életem-halálom egyetlen szerelmének most is a magyar népet és a magyar hazát tekintem...”

A zseniális szervező.

P. Kerkai optimizmusára és zsenialitására jellemző, hogy az egész nagy, országos elgondolást: a KALOT-ot két – majdhogyanem – ingyen-munkatárssal Dr. Farkas Györggyel és Ugrin Józseffel kezdte el 1935-ben, Szeged tanyavilágában. (A két kezdő munkatárs hűséges maradt

egészen az 1946-os feloszlásig.) – Istenen kívül, aki bőségesen árasztotta kegyelmét az „új vetésre”, Glattfelder Gyula csanádi püspök és a jezsuita Tartományfőnök sietett segítségére. Megkapták a jezsuiták szegedi nyaralóját Népfőiskola céljára. Itt született és bontakozott ki a négyes alapeszme: KRISZTUSIBB EMBERT! MŰVELTEBB FALUT! ÉLETERŐS NÉPET! ÖNÉRZETES MAGYART! – És a „jó mag” „jó földbe” hullott. A négyes programra – mint jelszóra – a paraszt-fiatalok, akikkel valójában addig senki sem törődött, sereglett a KALOT zászlaja alá. Még 10 év sem telt el és a 3800 tagegyesületben majd félmillió KALOT-legény, 20 Népfőiskola volt a hazában. A Szentatya „brévében” méltatta a KALOT követésre méltó példáját; az egyházmegyék papjait és a katolikus iskolák tanítóit Püspökeik biztatták a mozgalom támogatására; az állami vezetőség – Teleki Pállal az élen – fölismerte a KALOT jelentőségét és lehetőség szerint támogatta. – P. Kerkairól, a szervezőről, így ír P. Varga László megemlékezésében: „Mozgalma pár év alatt bámulatosan föllendült, mert szilárd lelkisége, roppant erős akarata és szervező képessége mindennel megbirkózott... Alázatos, megnyerő modorú, céltudatos és gondos tervező, szerény volt és nem hangoskodó, önmagát nem kereste... Vezérek nélkül tudott vezetni, dicsőséget nem keresett, csak az ügyet szolgálta...” – 1945 vihara nagyon megtépázta a mozgalmat, ágait letörte, de a KALOT igyekezett talpra állni. Míg aztán 1946 közepén – koholt vádak alapján, és a többi keresztény egyesülettel együtt – a kommunista Belügyminiszter végleg pontot nem tett a mozgalom életére: feloszlatta a KALOT-ot, a tulajdonát elkobozta és a falusi kommunista szervezeteknek adta át. – A KALOT élt 10 évet...

(Ugyanakkor oszlatták fel a KALÁSZ-t, a falusi katolikus leányegyesületeket, mely a KALOT-nak volt testvérmozgalma. Gyakran rendeztek közös megmozdulásokat, leghíresebb volt a Csíksomlyón közösen rendezett seregszemle.)

A próféta-lelkű látnok.

A KALOT munkatársai elszéledtek. Maradt ugyan egy mag: a Katolikus Parasztfjúsági Szövetség előkészítő Bizottsága, de alapszabály-tervezetét a Belügyminisztérium háromszor visszautasította. Már senki sem bízott a KALOT – más néven történő – újraélesztésében, még P. Kerkai sem. Az Atya azonban nem vesztett Istenbe vetett bizalmából: imádkozott... és tovább imádkozott... és mindig imádkozott... És a próféta-lelkű látnok megkapta bizalma jutalmát: 15 évvel a Vatikáni Zsinat kezdete előtt feltámadt lelkében az új hivatás, a magyar falu újra történő evangelizálása. Új igehirdetés azokkal a módszerekkel, melyeket a KALOT révén kísérletezett ki.

– A CENTRUM SOCIALE: – Szociális Központ – a szellemi MŰHELY, ahol az új gondolatok megszületnek, a megszületett gondolatok formát öltenek, a formát kapott gondolatok a kipróbáláshoz valóra válnak.

– A FALUMANRÉZÁK: a parasztleányok lelkigyakorlatos házai, ahol a legények zárt lelki-gyakorlatot végeznek, így erősödve az ateista-kommunizmus lelki-terrorjával szemben.

– SOMOGYI-KÍSÉRLET: a falu újraevangelizálásának kísérleti megvalósítása. Ennek keretében először egyházközségi lelki-napon készülnek a lelki megújulásra; másodsor nagybőjtben templomi vagy zárt lelkigyakorlaton vesznek részt; harmadszor ádventben rekollekciós napon erősítik magukat az addig elért jóban.

A Szociális Központ a jezsuita Általános Rendi Gyűlés utasítására létesült, kevés létszámmal, de komoly mértékben működött: szociális könyvtárat, külföldi és belföldi folyóirat tárat, több mint 7000-es kartoték-rendszert hozott létre. Állandóan figyelte a külföldi és hazai – világnézeti, kulturális és társadalmi – irányzatokat és azokról időszakos tájékoztatót, ÉLET A BETŰK MÖGÖTT címmel, készített.

A Falumanréza mozgalom 10 lelkigyakorlatos-házban évenként 10-12 ezer legénynek biztosított 5 napos lelkigyakorlatot.

A Somogyi-kísérlet 54 falu lelki-napjával, 2500 férfi számára megtartott lelkigyakorlatos konferenciával, 2500 legény számára zárt-lelki-gyakorlattal, és 10 ezer asszony és leány 3 na-

pos – lehetőleg zárt – lelkigyakorlatával teljes kikísérletezést nyert, és alkalmassá vált országos kiszélesítésre és alkalmazásra.

Azonban 1949 februárjában közbeszólt az ÁVH...

A soha nem csüggedő áldozat.

1949 februárjában tartóztatták le P. Kerkait utolsó munkatársával együtt. Az Atyának az Andrassy út 60-at sikerült megúsznia. De milyen áron! – Kaposvárról autóval szállították Budapestre, az autó karambolozott: az egyik ÁVH-s tiszt meghalt, a másik P. Kerkaival együtt koponyasérülést szenvedett és mindketten eszméletüket veszítették. – (Ez a – valószínűleg – agysérüléssel járó karambol következménye tette folyamatos kínná az Atya életének utolsó 3 esztendejét.) – Konceptiós perben P. Kerkait és utolsó munkatársát elítélték: az Atya összesen 10 évet töltött fegyházban, munkatársa 5 évet ült; mindketten elvesztették fél szemük-világát, mindketten szív és egyéb súlyos betegségeket szereztek a letartóztatásban. Mint Kerkai Atya mondta: „Kiegészítjük testünkben Krisztus szenvedéseit.” – P.Varga László, aki elhagyta az országot és Belgiumban élt, megemlékezéseiben szemére hányja P. Kerkainak, hogy itthon maradt. „Bizonyára remek apostoli munkát végzett volna Nyugaton a menekültek körében, ha annak idején hallgat rám...” – De mit tudta a kimenekült és odakint híres szerkesztővé és előadóvá vált P. Varga, hogy milyen tett volt vállalni Rákosi és Kádár fegyházait, ott fél szemére megvakulni, súlyos szívbajt kapni, és idegileg teljesen megrokkanni? – Milyen tett volt együtt lenni a magyar nép feláldozott fiaival a fegyházban és gyóntatni, amíg lehetett áldoztatni, vizsgáztatni őket? – Milyen tett volt példát mutatni, hogy semmiféle szenvedés és megaláztatás nem törheti meg a gerincet, nem ölheti meg a keresztény reményt? – Milyen tett volt szabadulása után vállalni a nehéz fizikai munkát, hogy népünk megalázott fiaival ott is együttlegyen? – Milyen tett volt teljesen eljelentéktelenedni és öreg, rendházukból kiülő beteg szerzeteseket ápolni és eltemetni? – Milyem tett volt mindezek ellenére tartani bennünk a lelket, bizonyítani, hogy van értelme mindennek, mert Isten terveiben minden szenvedésnek és áldozatnak megvan a kegyelmi értelme és a maga helye? – Mindez hősi tett volt!

A szenvedő Krisztus társa.

P. Kerkai 1959 szeptemberében szabadult a fegyházból. Két és fél évig a Magyar Hajózási R. T. dunaharaszti üzemében segéd munkásként dolgozott. Megviselt szíve – egy infarktust túlélt a fegyházban – tovább romlott, tüdeje sem volt rendben, ezért 1962 tavaszán a Pécs melletti Püspökszentlászló szociális-otthonába került, mint segéd-kertész és favágó. Itt egy újabb infarktus érte, de rövid gyógykezelés és injekciókúra után tovább dolgozott. 1964 őszén vitték Pannonhalmára, ahol a betegteremhez kapott beosztást: naponta misézett az ágyhoz-kötött beteg szerzetesekkel, sétálni, levegőzni vitte őket, elbeszélgetett velük, igyekezett felkészíteni őket a Nagy Útra, amelyre maga is készült. – Az 1968-as „Prágai Tavasz” leverése nagyon lesújtotta. Az abban való magyar részvétel testi-lelki erejét annyira igénybe vette, – hiszen ezzel mindent lerontott a magyarság – úgy vélte – amit 1956-os forradalmával a Világ szemében kivívott, – hogy ágyának esett és ettől fogva ő is a betegterem lakója lett. – 1969 májusában elveszítette az eszméletét P. Kerkai. Győrbe került hosszú kivizsgálásra, de semmi bizonyosat nem tudtak megállapítani. Csak azt, hogy agyállománya elhalóban van. Visszakerült Pannonhalmára. Ott fokozatosan megvakult, megnémult, teljesen megbénult. – Súlyos betegségében soha semmire sem panaszkodott, teljes öntudattal mindent elfogadott, önmagát és szenvedését Istennek felajánlotta. Egyszerű, természetes magatartása, lelkének jóságos derűje szeretetreméltóvá tette és megkönnyítette az ápolók legkínosabb tennivalóit. Ekkor mondta az egyik fiatal ápoló-leány: „Olyan, mintha az édestestvérünk lenne.” – 1970. november 8-án szólította és ölelte magához a Nagy Szenvédő: Krisztus. 66 éves volt, 47 éve jezsuita, 37 éve felszentelt pap.

Utolsó munkatársának vallomása.

Vigaszomra szolgál, hogy halála előtt két nappal az egész éjszakát mellette tölthettem: megismert, együtt imádkoztunk, amíg csöndben el nem aludt. – 1970. november 10. temetésének napja életem legszomorúbb napja volt. Hiszek az Örökkévalóságban, és mégis csupa fájdalmat jelentett az egész szertartás. Kerkai Atya, akivel legalább 25 alkalommal voltam összeláncolva, és aki mindig azt mondta: „Mi már örökre össze vagyunk láncolva”, fizikailag már nem volt többé. És én úgy éreztem, hogy abból a mi „közös láncunkból” most már egy életre eltávozott. – Hogyan fogok élni ezután? –

A temetés után Feleségemmel megvártuk, hogy mindenki elmenjen. Amikor már csak ketten maradtunk, elénekelttem a mi búcsúztatónkat, az Atya legkedvesebb népdalát.

Szivárvány havasán felnyílt rozmaring-szál.

Haj! Nem találja helyét, el akar bujdosni.

Haj! Ki kell onnan venni, új helyre kell tenni.

Haj! Ki kell onnan venni, új helyre kell tenni.

Először lázongtam a szívemben: miért kellett 66 éves korában meghalnia? Egy jezsuitánál ez az idő még nem öregkor. Hiszen Bea Bíboros 80 évesen részt vett a Zsinat előkészítésében, és már elmúlt 80 éves, amikor a Szentatya üzenetével repült a Moszkvai Patriarchához...

Aztán megnyugodtam: ha valaki teljesítette élete hívatását és elérte az Isten atyai Szeretete által megálmodott tökéletességet, akkor Isten magához öleli őt Boldogságába. Legyen 25, vagy 85, vagy akár 66 éves. – Legyen áldott szent Neve!

Heinrich Böll, a Nobel-díjas német regényíró, egyik legszebb és legmegrázóbb könyvének – HAUS OHNE HÜTER – magyar címe: „Magukra maradtak”. – Bizony, Kerkai Atya halálával mi is magunkra maradtunk, mint a regény hadiárvai. De hisszük, hogy hazánkról nem kell majd elmondani: „Heimat ohne Hüter”, Magyarország soha nem maradhat magára, mert – amint az Atya búcsúzójában írta – „Odaátrol is lehet hatékonyan folytatni a földi feladat szolgálatát...”

Az élet törvénye ugyan a halál, mert a magnak előbb el kell halnia a földben, hogy bőséges termést hozzon. Éppen ezért a sírjára tűzött kereszt nem az Atya élete sikertelenségének szimbóluma, hanem a Nagy Szenvedő – de harmadnapon feltámadó – Krisztus hűségének követségének bizonyítéka és jel arra, hogy

P. Kerkai Jenő S. J.
élt 1904-től 1970-ig
népéért és hazájáért
itt a földön.

Hálával és szeretettel: Két utolsó Munkatársa.

KERKAI ATYA NÉGYES ALAPESZMÉJE:

VÁLLALD

A KRISZTUSIBB EMBERT! A MŰVELTEBB ORSZÁGOT! AZ ÉLETERŐS NÉPET! AZ ÖNTUDATOS MAGYARSÁGOT!

Mindez számunkra felelősséget és küldetést jelent. Isten szándéka szerint – ugyanis – az ember tudatos és szabad erkölcsi személyiség. Felelősséggel tartozik önmagáért, erkölcsi magatartásáért. – Ugyanakkor küldetése van a környezetéhez, a világhoz.

A felelősség alapvetően erkölcsi fogalom: tudati, akarati és erkölcsi állapot. Az ember megismeri magatartásának mibenlétét következményeivel együtt, és ezekért vállalja a felelősséget. A küldetés az Istennek az egyes embert szólító akarata, hogy szolgálja Őt és az Ő nevében környezetét, valamint a világot. – A küldetés formái különbözőek.

- Küldetés a kötelességek maradéktalan végrehajtására az erkölcsi-jó érdekében.
- Küldetés a kötelességeknek tudatos erőfeszítéssel, a küzdelem jegyében történő vállalására, úgy, hogy általa magasabb-rendű lét- és erkölcsbeli értékek valósuljanak meg.
- Olyan küldetés, amelynek révén új és „váratlan”, „gondviselés-szerű” értékek valósulnak meg, melyek az emberek tudatában, törekvésében és erkölcsében komoly fejlődést jelentenek. – Erre a küldetésre Isten külön választ ki embereket; látja el őket sajátos fizikai, szellemi és erkölcsi adottságokkal, hogy meghatározott területen a fejlődés élére álljanak. – Ennek a küldetésnek teljesítése csak nagy erőfeszítés és áldozatok árán történhet.

A küldetésnek ez a harmadik foka lett Kerkai Jenő jezsuita atya osztályrésze. Őt Isten – szent és titokzatos akaratából – választotta ki, többszörösen is.

- Kiválasztotta a természetén keresztül: 8 dédszüllője közül 6 az Őrség szüllője volt, így olyan genetikai adottságokat hozott magával, melyek alkalmassá tették a magyar paraszt-fiatalság érzelmi, értelmi, törekvési és erkölcsi fölemelésére.
- Kiválasztotta a történelmen keresztül: az egyház és a magyarság történelmi sorsfordulóján állította Isten a magyar keresztény társadalmi mozgalom élére.
- Kiválasztotta a kegyelem révén: a természet adottságait a kegyelmi szintre emelve.
- Kiválasztotta Jézus Krisztus sajátos módon: jezsuita szerzetes-pap volt, akinek egész lelki-sége és minden munkája a krisztusi engedelmességre és a szent-ignáci „Inkább akarom”-ra épült. „Inkább akarom a szegény Krisztussal a szegénységet, mint a gazdagságot; inkább akarom a meggyötört Krisztussal a szenvedést, mint a jólétet; inkább akarom a megvetett Krisztussal a gyalázatot, mint az elismerést és a dicsőséget.”

Ezek a kiválasztások állították a magyar megújulás élére P. Kerkait. Vállalta a hitvallók hitével, a vértanúk elszántságával és az apostolok buzgóságával, egészen a halálig.

A következőkben igyekszünk Kerkai Atya szellemében átgondolni a négyes alapeszmét, mely ma – talán – inkább aktuális, mint valaha.

Először: Vállald öntudatosan a KRISZTUSIBB EMBERT!

- Ez valójában magába foglalja az emberi és krisztusi felelősséget, valamint a küldetést.

Az ember ugyanis „tudatos és szabad erkölcsi személyiség”, aki felelős minden gondolatáért, szaváért, cselekedetéért és mulasztásáért. Amikor Isten az időtlenségben nevével nevezi az embert – „Lásd, tenyeredbe írtam nevedet! – mondja Izajásnál – egyben küldi is, hogy képviselje az Isten által elgondolt emberséget. – (Ezt sokaknál természeti és történelmi küldetéssel is megtoldotta, mint Kerkai Atya esetében is.) – Ennek az embernek kell KRISZTUSIBBÁ VÁLNI. Vagyis vállalnia kell a krisztusi felelősséget: „Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és kövessen engem!” – És vállalnia kell a krisztusi küldetést: „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket!”

Mit takar Kerkai Atya első alapeszméje: a KRISZTUSIBB EMBERT!, amelyért ő 10 év súlyos fegyház, halálos betegséget – utolsó éveit vakon, némán, megbénultan töltötte – és embertelen szenvedésekkel teli halált vállalt?

Jelent igaz emberséget és valódi kereszténységet. Jelent elvállalt emberi felelősséget és keresztény felelősséget. Jelent kitüntetett emberi és teljes keresztény küldetést. – Mindezt nem érti, nem értheti a világ, mely „a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége” miatt minden mást lenéz, kigúnyol, megvet. – Mi viszont tudjuk, hogy az első alapeszme a döntő! Csak ennek vállalásával valósulhat meg minden más, és csak ez tehet bennünket az Atya lelkeletének és eszméinek hordozójává.

Másodszor: MŰVELTEBB ORSZÁGOT!

– A második alapeszme magában foglalja a Kerkai Atya szellemiségét követők kultúrával, kultúr-politikával kapcsolatos valamennyi teendőjét. – „Ez a feladat – hangoztatta P. Kerkai – népünk szellemi fejlődésért való felelősséget ró ránk. Küldetés ez az általános emberi, a sajátosan népi-nemzeti és a speciális szakmai kultúra elsajátítására.” – „Műveltebb országot!” – kiáltja felénk P. Kerkai Széchenyivel, Eötvössel, Teleki Pállal és a többi nagy magyarral, akik a kultúrát népünk felemelkedése egyik legfontosabb eszközének tekintik. – Európának értékes, és a többi országgal egyenértékű tagjává kell lennünk. Mik a feltételek?

– Az általános emberi kultúrában érjük utol Nyugatot. „Hacsak nem támadnak bölcs emberek, a világ jövő sorsa veszélyben forog!” – figyelmeztet a II. Vatikáni Zsinat. – Hozzá tehetjük: magyar hazánk sorsa is!

– A sajátos népi-nemzeti kultúránkat – mint különleges ajándékot Európa és a Világ számára – emeljük klasszikus magasságba. – Idézhetjük VI. Pál pápánkat: „Legyen gazdag, vagy szegény, minden népnek megvan az őseitől örökölt kultúrája... Súlyos hiba lenne ezt feláldozni az anyagiak kedvéért. Ha volna nép, amely ebbe beleegyezne, legjobb énjét veszítené el. Azt áldozná fel, amiért egyáltalán érdemes élni...” (Populorum Progressio. 40.)

– A speciális szakmai kultúrák területén vissza kell szerezni a magyar munka hitelét, becsületét és hírnevét.

Ha Kerkai Atyával MŰVELTEBB ORSZÁGOT akarunk, akkor a teljes humanizmust kell előmozdítanunk. – „Az igazi humanizmus elismeri az emberi élet igazi eszményét megadó hivatást, és nyitva áll az Isten felé. Az értékek zsinórmértéke semmi esetre sem az ember, aki önmagát csak úgy valósíthatja meg, ha túllép önmagán...” (Populorum Progressio. 44.)

Harmadszor: ÉLETERŐS NÉPET!

– Ezen a területen legszomorúbb a helyzetünk. – Egy egész csomó dologban világelsők, vagy a legelsők között vagyunk.

– Vezetünk az 1000 főre eső öngyilkosságok számában.

– Vezetünk az 1000 főre eső halálozások számában.

– Élvonalonban vagyunk az 1000 házasságra eső válások számában.

- Ugyancsak elől vagyunk az 1000 főre eső testi-szellemi fogyatékosok számában.
- Nem kevésbé élen állunk az 1000 főre eső művi-abortuszok számában.
- Végül élvonalban vagyunk az 1000 szülésre eső kora- és rendellenes szülések számában.

Egy népnek csak akkor van reménye és esélye, hogy ÉLETERŐS NÉPKÉNT megmaradjon, ha átérzi a teljes felelősséget a biológiai, kulturális és társadalmi élet területén. Ha átérzi a krisztusi felelősséget a világnézet, a vallási és kegyelmi élet területén. Ha az ÉLETERŐS NÉPÉRT alapeszme – Kerkai Atya megfogalmazása szerint – felelősség és küldetésvállalást jelent népünkért, családaink krisztusi megújulásáért az alapvető szellemi és kegyelmi eszközök biztosítása által. – „Egy nép néhány igazán keresztény nagycsaládon keresztül is megújulhat” – mondta Kerkai Atya.

Negyedszer: ÖNÉRZETES MAGYART!

– Ez P. Kerkai negyedik felszólítása Széchenyi szellemében. Ez is az erkölcsi felelősség része: vonatkozik magára az egyénre, a családra és ezeknek a nemzet-környezettel való kapcsolatára.

VÁLLALD ÖNTUDATOSAN MAGYARSÁGODAT! Joggal kívánhatja ezt tőlünk az Atya, hiszen lelki végrendeletében kijelenti: „Életem-halálom egyetlen szerelme a magyar nép és a magyar haza.” – Mit üzen hát P. Kerkai születésének 100 éves és halálának 34 éves távlatából?

- Ismerjük és becsüljük nemzetünk történelmét!
- Mindenek fölött értékeljük dicső forradalmainkat és szabadságharcainkat!
- Ismerjük és tartjuk nagyra történelmi értékeinket, hagyományainkat!
- Tiszteljük Nagyasszonyunkat és Szentjeinket, vallási értékeinket és hagyományainkat!
- Becsüljük költészetünket és zenénket, képző- és építőművészetünket, legyünk büszkék történelmi, tudományos és társadalmi nagyjainkra!

Nemzetünknek minden tagja kell, hogy vállalja a nemzeti sorsot, a nemzeti öntudatot, a nemzeti önazonosságot! – Ezt tanultuk Kerkai Atyától, ezt akarjuk élni, és ezt adjuk át gyermekeinknek, fiataljainknak, mint súlyos, de legértékesebb örökséget.

x x x

„Én veletek vagyok a világ végezetéig” – mondotta Jézus. Ez az ígéret azonban nem egy népnek szól: az elmúlt 2000 év alatt jó pár nép hullott keresztül az idők rostáján. Kerkai Atya mégis reménykedett népünk megmaradásában „múltunk aranyfedezete miatt”. Egész történelmünknek, az elmúlt XX. század második felének, főleg 1956-nak áldozatai, szenvedései, vértanúságai miatt. – Ez adjon nekünk is erőt egyéni, családi és nemzeti életünkben: növelje felelősség-tudatunkat és küldetésünkbe vetett hitünket. Kerkai Atya pedig életének alapeszméivel irányt és utat mutat nekünk, közbenjárásával segít bennünket, hogy lehessünk KRISZTUSIBB EMBEREKKÉ, MŰVELTEBB ORSZÁGGÁ, ÉLETERŐS NÉPPÉ és vállaljuk ÖNTUDATOS MAGYARSÁGUNKAT.

Hálával és szeretettel: Két utolsó Munkatársra.